

daar de definitieve mededeling waarop zij is gebaseerd, wezenlijke feiten en overwegingen voor de vaststelling van de definitieve maatregelen niet bevatte. De Commissie heeft ook zonder motivering de periode van geldigheid van de maatregelen gewijzigd, terwijl zij verzoeksters geen tijdige toegang tot de niet-vertrouwelijke stukken heeft verleend en onvoldoende tijd heeft gegeven om opmerkingen over de definitieve mededeling te maken.

Beroep ingesteld op 15 mei 2013 — Marquis Energy/Raad

(Zaak T-277/13)

(2013/C 226/20)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Marquis Energy LLC (Hennepin, Verenigde Staten) (vertegenwoordiger: P. Vander Schueren, advocaat)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

— nietigverklaring van uitvoeringsverordening (EU) nr. 157/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op bio-ethanol van oorsprong uit de Verenigde Staten van Amerika (PB L 49 van 22.2.2013, blz. 10) voor zover zij verzoeksters betreft;

— verwijzing van de Raad in verzoeksters kosten in de onderhavige procedure

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster baseert haar beroep op tien middelen.

1) Eerste middel: met basisverordening strijdige vaststelling door de Commissie van een voor het gehele land geldend recht en weigering om een individueel dumpingrecht te berekenen, hoewel zij alle daartoe vereiste informatie had. Volgens verzoekster geeft dat blijk van een kennelijk on-

juiste beoordeling van de relevante feiten, schending van het recht, gebrek aan motivering van conclusies, schending van de zorgvuldigheidplicht en van de rechten van de verdediging alsook van het beginsel van rechtszekerheid en verzoeksters gewettigd vertrouwen door de Commissie.

2) Tweede middel: kennelijk onjuiste beoordeling van de relevante feiten en schending van het recht doordat de Commissie zonder aanpassing van de exportprijs de dumpingmarge berekende door de exportprijzen voor de betrokken mengsels van de menger niet naar boven aan te passen.

3) Derde middel: kennelijk onjuiste beoordeling van de relevante feiten en schending van de basisverordening en van het discriminatieverbod door de Commissie door het importvolume van bio-ethanol uit de Verenigde Staten te overschatten en deze import niet op dezelfde wijze te behandelen als import van hetzelfde product uit derde landen.

4) Vierde middel: kennelijk onjuiste beoordeling en schending van de basisverordening door de Commissie bij de berekening van de schademarge.

5) Vijfde middel: kennelijk onjuiste beoordeling en schending van de basisverordening door de Commissie door de vaststelling van materiële schade te baseren op een Unie-industrie die geen soortelijk product vervaardigt, en door de Unie-industrie te bepalen alvorens het soortgelijke product te bepalen.

6) Zesde middel: kennelijk onjuiste beoordelingen en schending van het recht in de bestreden verordening aangezien de materiële schade is bepaald op basis van gegevens van een niet-representatief monster van de Unie-producenten.

7) Zevende middel: kennelijk onjuiste beoordeling door de Commissie doordat zij tot de conclusie kwam dat andere oorzaken van materiële schade niet het causaal verband verbreken tussen de bedoelde import en de gestelde schade voor de Unie-industrie.

8) Achtste middel: schending van het recht en van het evenredigheidsbeginsel door de Raad door de vaststelling van een dumpingmaatregel die nutteloos is.

9) Negende middel: schendingen van het recht, het beginsel van behoorlijk bestuur en het discriminatieverbod door de Commissie door aan te nemen dat bio-ethanol van oorsprong uit de Verenigde Staten werd onderzocht op basis van een geschikte klacht, terwijl deze klacht niet voldeed aan de vereisten van de basisverordening.

10) Tiende middel: meerdere schendingen van verzoekers rechten van de verdediging door de Commissie en gebrek aan motivering bij de vaststelling van de bestreden verordening, daar de definitieve openbaarmaking waarop zij is gebaseerd, wezenlijke feiten en overwegingen voor de vaststelling van de definitieve maatregelen niet bevatte. De Commissie wijzigde zonder motivering ook de periode van geldigheid van de maatregelen, terwijl zij verzoekster geen tijdige toegang tot de niet-vertrouwelijke stukken gaf of voldoende tijd gaf om opmerkingen over de definitieve openbaarmaking te maken.

Beroep ingesteld op 24 mei 2013 — Ledra Advertising/ Commissie en ECB

(Zaak T-289/13)

(2013/C 226/21)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Ledra Advertising Ltd (Nicosia, Cyprus) (vertegenwoordigers: C. Paschalides, solicitor, en A. Paschalides, advocaat)

Verwerende partijen: Europese Centrale Bank, Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- schadevergoeding ten bedrage van 958 920 EUR toe te kennen op grond dat de voorwaarden vervat in de punten 1.23 tot 1.27 van het memorandum van overeenstemming van 26 april 2013 tussen Cyprus en verweerders een flagrante schending vormen van een hogere regel ter bescherming van het individu, te weten artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 1 van Protocol nr. 1 bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens;
- de relevante voorwaarden nietig te verklaren en te gelasten dat de in artikel 14 tot 18 van het Verdrag tot instelling van het Europees Stabiliteitsmechanisme (hierna: „ESM-verdrag”) vervatte instrumenten voor financiële bijstand op korte termijn met inachtneming van het arrest van het Hof krachtens artikel 19 van het ESM-verdrag moeten worden herzien, om de nodige wijzigingen aan te brengen om aan het arrest te voldoen; en
- daar waar de schadevergoeding in het eerste onderdeel van de conclusie geen rekening houdt met het feit dat de relevante bepalingen zouden worden nietig verklaard, schadevergoeding wegens schending van artikel 263 VWEU toe te kennen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vijf middelen aan.

1) Het eerste middel is eraan ontleend dat de relevante voorwaarden in het memorandum van overeenstemming „een flagrante schending van een hogere regel ter bescherming van het individu” vormen ⁽¹⁾, aangezien:

— voormelde rechtsregel van hogere rang is, aangezien hij is opgenomen in het Handvest en het EVRM;

— verweerders krachtens artikel 51, lid 1, van het Handvest en artikel 6, lid 2, VEU verplicht zijn tot het respecteren en het beschermen van de grondrechten die worden gewaarborgd door het Handvest en het EVRM;

— bankdeposito's eigendom in de zin van voormeld artikel 17 van het Handvest en artikel 1 van protocol nr. 1 bij het EVRM zijn.

2) Het tweede middel is eraan ontleend dat de hiernavolgende schendingen tezamen beschouwd zo uitgebreid waren dat zij op de volgende manieren een flagrante schending van hoger recht vormen:

— op het tijdstip dat verzoekster haar bankdeposito's werden ontnomen, waren er geen „voorwaarden waarin de wet voorziet” opgenomen in het acquis dat de ontneming van bankdeposito's regelt, wat in strijd is met het Handvest en het Protocol;

— verzoekster werden in strijd met artikel 17 van het Handvest en artikel 1 van het Protocol haar deposito's onttrokken zonder dat dit „tijdig op billijke wijze wordt vergoed”;

— de ontneming van deposito's is prima facie onwettig tenzij „[zij] met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel [...] noodzakelijk [is] en daadwerkelijk aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen beantwoord[t].” ⁽²⁾;

— het parallelle algemene belang van het op korte en middellange termijn voorkomen van paniek en een run op de banken werd niet in aanmerking genomen bij de afweging van het algemeen belang in het kader van artikel 17 van het Handvest en artikel 1 van het Protocol;

— het was niet het doel Cyprus te schaden of te straffen, maar om ten gunste van dit land — en de eurozone — maatregelen ter ondersteuning van de stabiliteit te nemen, waardoor zijn financiële instellingen en economische levensvatbaarheid worden verbeterd en niet gedestabiliseerd;